

Pieseň Osudu

Michaela Laškodyová
Mária Šulíková

PIESEŇ OSUDU

Mária Šuliková, Michaela Laškodyová

PIESEŇ OSUDU

Autori: Mária Šuliková, Michaela Laškodyová

Vydavateľ: Richard Lunter – Kicom

Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

info@knihanaj.sk, www.knihanaj.sk

Vydanie prvé, rok 2014

Obálka, zalomenie, tlač: Richard Lunter – Kicom

Ilustrácie na obálke: Martin Laškody

Korektúry: Jana Burdová

ISBN: 978-80-969949-5-3

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

Pod'akovanie

Prvé riadky tejto knihy patria pod'akovaniu. Touto cestou sa chceme pod'akovať ľuďom, ktorí si to možno ani neuvedomujú, no predsa stáli pri zrode mnohých maličkostí i veľkých scén v Piesni Osudu.

Arthasovi ďakujeme za inšpiráciu a neoceniteľné rady, ktoré pomohli príbehu dostať sa tam, kde napokon zakotvil.

Vďaka patrí i *Keroraine*. Mnohokrát podotkla dôležitú a trefnú poznámku k deju, ktorá nám ako autorkám unikla. Jej rady z pohľadu čitateľa neraz pomohli rozhodnúť pri dôležitých scénach.

Ďakujeme samozrejme aj nášmu grafikovi *Martinovi*, ktorý pod komandovaním večne nespokojných autoriek dokázal vdýchnuť život podobizniám hlavných hrdinov.

A napokon letí veľká vďaka *Mamke* a všetkým tým, ktorí nás v písaní akýmkoľvek spôsobom podporovali.

1.Kapitola: Cudzinec v hmle

Nočnou diaľavou sa rozlieval indigový atrament. Posiaty jagavými hviezdami a korunovaný okrúhlou lunou schovával pod svoj plášť všetky dediny, lesy i chodníky vedúce cez ne.

Vánok neskorej jari lenivo poletúval krajinou, štekľil spiace zvieratá i nočné šelmy, víril prach ciest a hladil stebľá trávy susediacej s kvitnúcimi sedmokráskami. Až napokon zaletel do hustých čiernych kučier, ktoré sa v jeho dotyku málanko zavlňili. Padali cez ramená a celý chrbát mladej ženy, a končili až dobre poniže bedier.

Krásna slečna, odetá do krvavočervených šiat s čiernymi výšivkami, čupela vo svojej záhradke pred domčekom, ktorý ako jediný z celej malebnej dedinky žiaril svetlom sviec aj v tejto neskorej hodine.

Na zemi vedľa dievčiny spočíval prútený košík a doň čiernovláska vkladala práve zbierané bylinky. Každú jednu uložila s láskou a patričnou úctou, ďakujúc pritom matke zemi za tieto dary.

Jemne krojené pery, plné hrejivých sľubov mala pootvorené a do sveta skrze ne prenikala melódia, ktorá sa rodila v hrdle tejto slečny.

Tajomná pieseň noci, ktorej autor azda ani nemohol byť človek, sa niesla na chvoste vetra. Preletela celú dedinu, nevynechávajúc ani jedny uši poslucháča, či už to bolo zvedavé zviera, alebo driemajúci dedinčan. Každý sa len jemne pousmial a nechal tóny letieť ďalej, iba jeden človek sa dokázal započúvať do nemých slov melódie. Chvíľu len letmo načúval, no zamatový hlas sa mu vkrádal hlboko do hlavy a neústupčivo ho volal.

Mladý muž sa nechal unášať, nevedel kam kráča, nepoznal tento kraj, nevedel ani kto mu spevom tak učaril, mal len neopísateľnú túžbu dotýčnú osobu spoznať. Dokonca aj samotná príroda súhlasila s týmto plánom a ukázala mu najkratšiu cestu cez les, sám letný vánok mu dodával síl a vial mu do chrbta.

Aj luna ukazovala neviditeľným prstom na okrajovo položenú chalúпку.

Čím bližšie k autorke piesne bol, tým jej hlas znel medovejšie a aj keď vonku panovala noc, mal pocit, že ho zalieval lúč slnka. Avšak nebol to mesiac. Ten je síce tiež krásny, ale mrazivý zároveň.

Ani si nestihol uvedomiť, kedy vyšiel z lesa a vstúpil do dedinky. Kráčal vyšliapaným chodníkom cez srdce dediny, až došiel na jeho okraj. Hľadanie bolo rázom u konca, zbadal ju. Zazrel tú, ktorá mu aj na takúto diaľku vedela pomútiť hlavu a donútila ho prísť. Ticho si ju obzeral, bola ako stelesnenie dokonalosti. Nepatrila medzi zástancov lásky na prvý pohľad, ale pri tejto žene by nie jeden chlap stratil hlavu. On tiež nebol výnimkou a jeho odhodlanie ju nájsť sa zrazu rozbilo na drobné kúsky a on len ticho hľadel a čakal. Nevediac, čo spraviť.

Pieseň pomaly strácala na hlasitosti, až napokon utíchla. Ostala však zníť v srdci každého, kto ju začul – a tiež kto ju stvoril. Autorka mámivej melódie sa ozvala rovnako zamatovým hlasom, akým spievala, a zdalo sa, že aj teraz má namiesto slov na perách pieseň:

„Vitaj, priateľu,“ oslovila mladého muža, hoci ho vôbec nepoznala. Odtrhla poslednú rastlinku a vkladajúc ju do košíka, dvihla pohľad na tajomného návštevníka. Pokiaľ by mu neučarila jej pieseň, tak jej pohľad určite. Dívali sa na neho oči tak modré, ako najhlbšia priepasť oceánu.

„Vyzeráš unavene, zaiste putuješ celý deň,“ postavila sa a naznačila mladíkovi, aby ju nasledoval, „pod’ dovnútra a daj odpočinúť svojmu telu.“

Mladý muž sa zdvorilo uklonil a podišiel ku čiernovláske bližšie, majúc na jazyku otázku týkajúcu sa piesne. Rozhodol sa však, že ju nechá ešte driemať a vypadlo z neho len prosté: „Ďakujem.“

Nechal sa voviesť do domčeka, ktorý bol naplnený omamnou vôňou sušených bylín, čo vo zväzkoch viseli zo stropu. „Urob si pohodlie,“ riekla čiernovlasá deva, zatiaľ čo do dvoch šálok nasypala bylinnú zmes z akéhosi vrecúška.

Urobil, ako povedala; sadol si ku krbu na pohodlné kreslo. Díval sa do divo tancujúceho ohňa a pokúšal sa vyhnat' z hlavy mámivé tóny piesne. Samozrejme, nedarilo sa mu to, veď keby že to je melódia, ktorú je možné dostať z mysle, tak by ju určite nenasledoval tak dlho. Vzdychol si a podložil dlaňou bradu, netrúfol si ani odhadnúť, čo sa bude tejto noci diať.

Izbu zaliala vôňa čerstvého bylinkového čaju a z hrnčekov sa vzniesla para. Dievčina priniesla obidva čaje ku svojmu hosťovi a položila šálky na malý stolík vedľa kresla. Sama si sadla na stoličku, ktorú prisunula ku krbu.

„Aké ctené meno nosí človek, ktorý osamelo kráča svetom za svitu mesiaca?“ Spýtala sa, hľadiac na profil zvláštneho návštevníka. Belavé vlasy sa ku mladej tvári vekovo nehodili a ostro kontrastovali s čiernymi očami. Slečna húpala, kto tento pocestný môže byť.

„Tar,“ odkašľal si, „volám sa Tar.“ Prehrabal si rukou vlasy, aby zahnal zvláštny pocit nepokoja a obrátil sa ku hosťiteľke: „Taktiež by ma zaujímalo aké meno patrí mojej ctenej hosťiteľke.“ Pousmial sa, aj keď vôbec nemal pocit takého sebavedomia, o akom sa snažil presvedčiť čiernovlásku.

„Rianna,“ predstavila sa, klopiac pohľad k zemi, „teší ma, že ťa spoznávam, Tar.“ Načiahla sa po svoj hrnček a druhým ponúkla Tara. „Na dobrý spánok a bezstarostné sny,“ prezradila čaro nápoja, než sa z neho napila.

Prijal hrnček a nadýchol sa bylinkovej vône: „Počul som už o rôznorodých účinkoch čajov, ale zatiaľ som sa nestretol s nijakým, čo by dostal svojmu slávnemu popisu.“ Pohľadom prebehol po ostatných zväzkoch bylín a húpala, čím sa dievčina živí. To bude asi ďalšia otázka, ktorú jej položí, ale až keď nastane vhodná chvíľa.

Miestnosťou zaznel jej tlmený smiech. „Tak to si zrejme ešte nepil bylinkový čaj od skutočnej čarodejnice,“ odvetila, čím mu vlastne dala odpoveď na nevypovedanú otázku.

„Čarodejnice?“ Zdvihol zaujato obočie. „To by som sa asi mal začať obávať,“ utiahol si z nej, „najprv mi počaríš piesňou,

pozveš ma dnu a potom dáš čaj neznámej receptúry.“ Pokrútil hlavou s neskrývaným úsmevom.

Mladá čarodejníca si priložila dlaň ku ústam v hranom geste prekvapenia. „Odhalil si ma,“ žmurkla na neho, „chcela som ťa uspať a šupnúť do pece.“ Nevinne zaklipkala dlhými riasami.

„Pre tvoje dobro dúfam, že ten čaj je dostatočne silný,“ zadržal sa naň prezieravo, „viem sa totižto brániť.“ Odchlipol si, očakávajúc všemožnú a aj nemožnú chuť, avšak jediné čo cítil, bol len jednoduchý bylinkový čaj. Mykol sklamané plecami a položil hrnček na stôl.

„A teraz vážne, čo to bolo za pieseň?“ Otočil sa k čarodejníci, nechcelo sa mu síce končiť s vtipnou debatou, ale oddaľovať, čo aj tak raz muselo prísť, bolo zbytočné.

„Ale,“ zatiahla zaujato, „nie je veľa ľudí, ktorých by natoľko zaujala,“ videla na ňom, že melódia v ňom zanechala hlboký dojem a azda i nepokoj. „Nuž, bola to uspávanka,“ kútikom úst sa jej opäť zahrál úsmev; nevedno teda, či hovorila pravdu alebo ju zaodiala do nadneseného šatu krásnych slov: „ktorou ukladám okolie na spánok.“

„A bola to tiež pieseň,“ dodala po kratučkej odmlke, „ktorou osud spriada vlákna tých, ktorých srdcia zachváti, dohromady.“ Blysla po spoločníkovi modrými očami.

„Takže osud hovoríš?“ Zamyslel sa a klopkal prstami po stolčeku. Všetkého, čo bolo predurčené, mal už viac než dosť a o minulosti ani nebolo nutné rozprávať, tej mal taktiež po krk. Nepáčilo sa mu, že ďalšia cudzia sila sa chystala zasiahnuť do diania jeho života a vôbec si nepýtala povolenie.

Zabodol zrak do kozuba: „A čo to teda znamená, vlákna života spradené samotným osudom, ako myslím pre nás.“ Zarazil sa. „Teda chcel som povedať, pre teba a pre mňa.“

„Musela by som byť poslom osudu, aby som dokázala odpovedať,“ povedala čarodejníca, ľutujúc takéto ochladenie zo strany tohto mladíka, s ktorým sa doposiaľ necítila zle. „Lenže to ja nie som. Preto budeme musieť počkať, až sa samo ukáže, čo má prísť.“

Dopila zbytok svojho čaju a hrnček nechala na stole. „Pod', ukážem ti, kde spíš.“ Následne zaviedla mladého muža menom Tar do jednej z dvoch malých spální, ktoré sa v domčeku nachádzali.

„Dobrá noc,“ zaprial hostiteľke Tar, keď odchádzala z izby. Potom sa už len pripravil na spánok a uložil do postele. Vskutku, čaj mal niečo do seba, pretože zaspal hneď, čo si zaľahol a to u neho nebýva veľmi časté.

Ráno vstalo nezvyčajne chladné. Rianna obvykle vítala nový deň v slnkom zaliatom úsmeve, avšak tentoraz sa zlatisté lúče ledabolo predierali skrze hmlu rozľahanú po okolí dedinky, v ktorej žila.

Okno na izbičke mala preto otvorené len krátko, lebo sa zdalo, že z tej hmly na ňu čiha voľáčo nedobré. Vždy sa jej vyplatilo spoliehať na svoje pocity, tak zatemnila spáľňu pred paprčami mliečnych hmľistých duchov.

Obliekla sa, vlasy len zľahka skrotila červenou stuhou a v kuchyni postavila variť vodu na čaj, zatiaľ čo sa dala do prípravy skromných raňajok. Len čo vzala do ruky nôž na krájanie zeleniny, o nohu sa jej obtrel veľký čierny kocúr. Ani sa nenazdala a už sa ocitol na pracovnej doske.

„Aj tebe dobré ráno,“ prihovorila sa mu, načo jej odpovedal hlasným zamňaukaním. Pozrel na ňu múdрым pohľadom dvojfarebných očí – jedno mal zelené, druhé žlté – a ona hneď vedela, čo má na mysli.

„Isteže, najprv ty.“ Bol by hriech nenakrmiť najskôr mačku, tak sa pobrala ku vchodovým dverám, pred ktorými ju už čakala fľaša plná čerstvo nadojeného mlieka. Zo schodíkov ešte schádzala dojička, ktorá čarodejnici denne nechávala tento dar ako vďaku za pomoc, čo jej i ostatným dedinčanom Rianna poskytovala.

Pri ďalšom pohľade do hmly ju striaslo, preto rýchlo zavrela dvere a naliala mlieka svojmu strapatému kocúrovi. Okrem zvuku krájania zeleniny sa tak ozývalo i chlipkanie mačacej papuľky.

Niekoľko minút po zaliatí čaju sa prebudil aj jediný hosť v čarodejníkinom príbytku. So spokojným výrazom, akoby tu žil stovky rokov, sa dokotúlal ku hostiteľke. Ani sám nevedel, prečo sa cítil tak pokojne. Možno to bol ešte účinok večerného čaju alebo len príjemnej postele.

„Dobré ráno,“ ozval sa a podišiel ku čiernovláske, „mám ti s niečím pomôcť?“

„Dobré aj tebe,“ odzdravila, „nemusíš nič robiť, raňajky sú o chvíľu hotové. Posad' sa.“

Mykol plecami a sadol si za stôl. Zapozeral sa von oknom, bielu hmlu sa už naučil ignorovať, takže ho veľmi nerozptyľovala, skôr hľadal svojho čierneho priateľa. Jeho však nikde nebolo.

Rianna nebola len dobrou hostiteľkou, ale aj kuchárkou. Jej raňajky rozvoniali totiž už od kuchynskej linky, nedalo sa povedať, či budú rovnako chutné, ale Tar o tom nepochyboval. Vzal si od čiernovlásky misku s jedlom a ochutnal.

„Hm,“ zatiahol úsmevne, „je niečo, čo nezvládneš? Ja som síce ešte neskúšal robiť čaj, ale keď som sa pokúšal variť, dopadlo to katastrofálne. Našťastie ty si v tomto umení skvelá.“

„Vďaka,“ líca čiernovlasej devy sa začervenali, „určite sa nájde niečo, čo nedokážem. No najprv sa o to aspoň pokúsim.“ Zachichotala sa a potom sa mlčky venovali jedeniu. Až keď boli taniere prázdne, Rianna ukončila ticho:

„Dúfam, že si sa vyspal dobre a mienku o bylinkových čajoch si si napravil.“

„Áno, vyspal som sa dobre,“ pritakal, „ale či za to vďaka čaju, alebo dobrej posteli,“ pokrútil hlavou, „to už neviem.“ Ponáhľoval sa a vstal. „Takže, drahá slečna,“ oslovil ju možno až priveľmi zdvorilo, ale na rozlúčku to tak bolo najvhodnejšie, „ďakujem vám za príjemné pohostenie, ale už je na čase, aby som vás prestal otravovať a pustil sa zase na cesty.“

Rianninou tvárou na okamih preletel tieň ľútosti. Ostane jej tajomstvom, či nechcela v domčeku zasa osamieť, či si za ten krátky čas Tara obľúbila alebo v tom hrala svoju úlohu silná viera v osud, o ktorom sa v noci rozprávali. Svoje pocity do-

kázala skryť dostatočne rýchlo nato, aby na nich bielovlasý mladík akokoľvek zareagoval. Vstávajúc zo stoličky rozhodila rukami a naoko ľahostajne povedala: „Čo už, keď cesta volá, treba odpovedať.“

Kútikom oka si všimla kocúra, ako sa zakráda okolo Tara a po letnom líškaní sa vrátil ku nej a zopakoval svoje gesto. Hlasno pritom priadol. Čarodejnica si odkašľala. „Kam máš vôbec namierené, ak sa smiem spýtať?“

„Dostala sa ku mne správa o mestečku, ktoré sužuje drak,“ vysvetľoval popritom ako si balil tých pár vecí, čo so sebou mal, „tak sa im tam idem pokúsiť pomôcť.“ Zapol si opasok s mečom a veľavravne pozrel na čarodejnicu. „Takto môžem uplatniť svoje nadanie zase ja.“

Do čarodejnikinej tváre sa vkradla obava. „Ty ideš...zabiť draka?“ Tento záver si vyvodila jednak z toho, že Tar mal meč a jednak z jeho reči o pomoci mestu, ktoré ohrozuje drak.

„Nie!“ vyhlkol. Vzápätí si uvedomil, ako musela celá jeho cesta vyznieť. „Nie, ak teda budem mať inú možnosť, tak nie. Snažím sa stále vyriešiť problém mierovým spôsobom, zvyčajne to ide, ale niekedy.“ Odfúkol si. „Ale myslím si, že tu to pôjde, pretože neverím, žeby drak z nudy poľoval na ľudské kráľovstvo.“ Založil ruky za chrbát. „Myslím si, že tí ľudia mu museli niečo vziať. Takže riešenie problému je jednoduché, stačí mu to vrátiť a hotovo,“ uškrnul sa akoby to mohlo zmyť škvrnu samovražednosti z jeho plánu. Samozrejme nepodarilo sa to a on si to veľmi dobre uvedomoval, ale zbytočne by prehadzoval v hlave možnosti neúspechu, keď tam ešte ani nie je.

Aj Rianna si vydýchla. „Na jednej strane mi odľahlo, že sa chceš vyhnúť preliatiu dračej krvi,“ pre mnohé stvorenia boli draci nebeskými, temer božskými tvormi, čarodejnice nevynímajúc, preto Rianna nerada počúvala o hrdinských drakobijcoch. „No na strane druhej – nemyslíš, že miešať sa do sporu s drakom je nebezpečné? Pokiaľ je to tak, ako vravíš a drak chce späť, čo mu ľudia vzali, môže ťa spolopniť prv, než vyslovíš čo i len hlásku.“

„To máš pravdepodobne pravdu,“ uznal, „ale možno, keď mu stihnem povedať, prečo som prišiel, tak ma nechá žiť a zase myslím, že to stojí za risk. Lepšie ako nechať nejakého rytiera, alebo zaklínača, aby toho draka zabil.“ Zadíval sa do hmly a zaujato sledoval ako sa biele obláčiky gúľajú jeden cez druhý. „Prečo neurobiť dobrý skutok, keď za neho dostanem ešte aj zaplatené.“ Hoci on si platbu predstavoval trochu inak, ako to vyznelo. Pre neho totiž mali väčšiu cenu skutky ako materiálna odmena. Lebo iba tie mohli zavážiť na mieste, kam každý žijúci človečik raz príde.

Strhol sa náhle, pretože na okno zobákom zaklopal nedočkavý čierny havran. Tar sa pousmial a vybehol von. Havran mu prilietel na rameno a prebodával ho nahnevaným pohľadom.

Čarodejná slečna len nemo zaklipkala očami, Tarov odchod bol totiž viac než náhly. Nečakala siahodlhé lúčenie, veď sa ani nepoznali, no aspoň slovom mohol naznačiť niečo ako zbohom. Vbehla na priedomie, aby sa pozrela na tú prečudesnú dvojicu bielovlasého mladíka a havrana čierneho sťa uhoľ. „Máš zaujímavého kamaráta.“

„Áno to je,“ prikývol a galantne sa uklonil, „tak teda slečna Rianna, do skorého videnia, nech sa naše cesty zas pretnú.“

Rianne sa nechcelo s Tarom lúčiť. Nevedela povedať, čo ju tak silno tiahlo k bojovníkovi, ktorý sa chystal porozprávať s nazlosteným drakom. Vedela len, že je ešte priskoro na rozdelenie ciest. Našťastie si našla vhodný dôvod nato, aby ho aspoň na chvíľu sprevádzala:

„Do ktorého mesta si hovoril, že máš namierené?“ Nakoľko sa nachádzali južne od posledného mesta krajiny dračích lordov a Tar včera prišiel zo severu, Rianna šípila, kadiaľ sa jeho kroky budú uberať a aj to, že sa mu v tom prípade zrejme hodí menšia pomoc.

„Do Lioru,“ rozohnal sa rukami, „hneď prvé mesto za hranicami, nejaký panovačný šľachtic, blázon jeden, si na seba pošťval draka.“

Havran zakrákal, čím chcel dať značne najavo, že už budú musieť naozaj ísť.

Tar ho prepichol čiernymi očami a zhodil z ramena. Obzrel sa k čarodejnici: „Prečo si sa pýtala?“

„Pretože nevieš, že cesta zo zeme dračích lordov do Lioru vedie okolo Temného lesa, v ktorom žijú temní elfovia. Nehovorím, že ti určite budú robiť problémy, no pre každý prípad ti možno bodne mať po boku niekoho, kto s nimi vychádza dobre,“ zasmiala sa, no aby neznela tak, že sa mu vnucuje, dodala: „Potrebujem tam zájsť kvôli liečivým kameňom, takže ti budem chvíľu robiť spoločnosť.“

Ako povedala, tak bolo. V priebehu ani nie dvoch minút si zbalila všetko, čo potrebovala, cez šaty prehodila ľahký plášťik z priesvitnej čiernej látky a nechávajúc kocúra chrápať v kresle pri kozube, dala sa na pochod s Tarom.

„Myslím, že rozlúčku ešte o chvíľu odložíme.“

Tar sa len pousmial: „Nemám rád rozlúčky, čiže mi vôbec nevadí, že ju odložíme.“ Inými slovami, aj on sa potešil, že Rianna sa rozhodla mu ešte trochu spríjemňovať cestu.

Čarodejnica nečakane zahvízdala, až stíchli sýkorky, ktoré dovtedy kvílili na vetvičke borovice za chalúpkou. A práve odtiaľ, spoza jej domčeka, sa vynoril elegantný biely žrebec so sivou hrivou, v ktorej mal niekoľko prácne pozapletaných vrkôčikov. Zastavil pred Riannou sklonil ku nej hlavu.

„Pôjdeme na výlet,“ prihovoria sa mu a z príručnej tašky vybrala jablko, ktoré koňovi strčila do pusy. Za tento úplatok sa Belák – tak znelo jeho meno – poskladal na zem tak, aby jeho pani nemala ťažkosti pri nasadaní na neho a keď mu sedela na chrbte, bez vyzvania sa zasa dvihol.

„Nechceš sa zviezť?“ Opýtala sa z výšky Tara, ktorý žiadneho koňa nemal. Aj Belák zastrihal ušami v zvedavosti, či dnes bude viezť dvoch jazdcov alebo jedného.

„Nie, ďakujem,“ odmietol zdvorilo a odstúpil o krok, „ja mám rád chôdzu a pokiaľ si to okolnosti výsostne nevyžadujú, tak ani na koňoch nejazdím.“ Ospravedlňujúco mihol očkom po Belákovi: „Nebor to osobne, ale na vlastných sa cítim bezpečnejšie.“ Nevedno prečo sa prihovoria aj koňovi, možno kvôli tomu, že aj on sám cestuje so zvieratám a vie, aké dokážu byť,

keď sa ich niekto dotkne a keďže videl aj Riannu, že sa s Belákom rozpráva, došiel k názoru, že sa k nemu bude správať ako ku svojmu havranovi a Rianne to asi aj tak nepríde nijako zvláštne.

Veru tak: čiernovláska iba pokrčila plecami a chytila sa Belákovej hrivy; no jemne, aby mu ju nevyťahala. Nepodľakoval by sa jej.

Bok po boku; Tar po vlastných a Rianna na Belákovom chrbte teda vykročili z dedinky, v ktorej čarodejnica žila. Na rozlúčku sa za nimi díval čierny kocúr, sediaci zvnútra na okne a užívajúci sa teplo domova.

Rianna viedla svojho spoločníka popri lese, ktorý čím ďalej, tým viac temnel. Už letný pohľad naň navrával, že každý by si mal dva razy rozmyslieť, či vojde. Hmla, ako sa presvedčili, panovala pozdĺž celej ich cesty, čo pripadalo čarodejnici prinajmenšom zvláštne a húťala, či sa na okolí neučí nejaký nešikovný čarodejnický učeň ovládať počasie.

Ponad hlavy im poletoval čierny havran, Tarov spoločník. Keďže sa doteraz nedozvedela, prečo putujú spolu, Rianna sa spýtala: „Tar, prečo ťa na cestách sprevádza ten havran?“

„Áh, Rif?“ Zabľúdl pohľadom ku svojmu čiernemu kamarátovi. „Je so mnou už od nepamäti, spriatelili sme sa ešte dávno, dávno predtým než som sa vydal na cesty. Ešte kým som žil pri corvidoch.“

Rif, akoby mu rozumel, veľavravne zakrákal a zakrúžil im nad hlavami. Ďalej sa však nenechal rozrušovať a s úctivou vzdialenosťou nakukoval do Temného lesa.

„Ty si žil pri corvidoch?“ Začudovala sa slečna. Mladý muž ju čoraz viac zaujímal. O corvidoch vedela iba to najhlavnejšie: že je to havraní národ a teda na seba dokážu brať podobu havranov. Pozorne si premerala Tara, no nijakým spôsobom jej s corvidmi neladil.

„To je prekvapenie, čo?“ Zasmial sa. „Ani corvidi tomu nechceli uveriť, keď im do hniezda prišiel bielovlasý chlapec.“ Zamlčal sa a na chvíľu sa nechal prepadnúť spomienkami na detstvo, nedovolil im však, aby sa tam udomácnili a vyhnal ich

hneď, čo sa dalo. Nerád spomínal na život u corvidov. Priveľmi sa od nich líšil a líšiť sa v zabehnutom spolku znamenalo nepatriť tam.

„Teda ty si corvid,“ vydýchla mladá žena a Tarovo mlčanie i jeho predošlé slová boli potvrdením tejto domnienky. Ihneď sa jej v hlave rojili ďalšie otázky, z ktorých jedna dobiedzala najviac: „Prečo sa od nich tak líšiš?“ Vykĺzlo jej to skôr, než plánovala a uvedomovala si, že to mohlo vyznieť netaktne, preto dodala: „Teda, prepáč, že sa pýtam len mi nejde do hlavy tvoj výzor.“ Potriasla hlavou a sklopila zrak. „Je to asi hlúpa otázka. Nemusíš odpovedať.“

„Vzhľadom na to, ako vyzerám, je to celkom logická otázka.“ Pokrčil ramenami. „Ani mne netrvalo dlho zistiť, kvôli čomu som tak odlišný,“ zdvihol ruku pred ich tváre a zakrúžil ňou, zo vzduchu sa zhmotnil obláčik hmylu a začal mu na dlani tancovať, „bol som znovuzrodený, aby som si odpykal strašlivý hriech, ktorý som v minulom živote spáchal.“

Nechal obláčik z ruky zmiznúť a porozhliadol sa: „Nevšimla si si, že s mojím príchodom na tvoju dedinu sadla nepríjemne chladná hmľa?“ Pozrel sa na ňu a na dlho sa zadíval do jej krásnych modrých očí. „Rianna, takáto hmľa prichádza len so svojím dieťaťom.“

Čiernovláske prebehli po chrbte zimomriavky. Pevnejšie stisla Belákovu hrivu, na čo odpovedal pohodením hlavou. „Dieťaťom?“ Zopakovala, zatiaľ čo v mysli sa jej otvárala pokladnica odpovedí. „Takaičan,“ zašepkala, ale bola si istá, že ju počul aj Tar. Hneď by sa bola opýtala, čo za hriech musí splácať, keď bol nútený vrátiť sa v takejto podobe, avšak tentoraz si včas zahryzla do jazyka. Iba jemne pokrútila hlavou a svojím typickým prívetivým hlasom riekla:

„Bohovia s tebou, Takaičan. Oni vedia, prečo posielajú duše späť a budú ťa viesť cestou k náprave toho, čo si v minulosti vykonal.“ Jej hlas znel zmierlivo, temer akoby bola bohyňa alebo prinajmenšom poslom bohov a teraz odovzdávala odkaz tých vyšších mocí jednej stratenej dušičke.

Nepýtala sa na hriech, za aký Tar musel blúdiť svetom v tele vyvrheľa vlastného rodu. Nebola to jej starosť a corvidovi by iste nepadlo dobre vráť sa v minulosti, ktorá bola určite citlivou témou.

Potom sa vystrela a zhlboka nadýchla studenej hmly. „Teda ty máš toto na svedomí,“ poznamenala nadnesene, „pripadalo mi zvláštne, že na konci jari sa hmla drží tak dlho a až podozrivo sa vlečie s tebou.“ Poobzerala sa dookola a dodala: „Tento výstrelok bohov nechápem. Prečo práve hmla? Má skrývať zľú minulosť? Pripomínať slzy či smútok?“ Zamyslela sa a následne zas odľahčila situáciu: „Pravdepodobne má iba zastierať výhľad. Čudujem sa Belákovi, že ešte vie, kadiaľ ísť.“

Skutočne, hmla navôkol bola taká nepriepustná, až sa ani jednému z dvojice nechcelo veriť, že čo nevidieť zavíta do krajiny leto. Nevideli už ani hranice lesa, pozdĺž ktorého celý čas kráčali, ani polia či vzdialené vrcholky z druhej strany.

Zvyšok cesty sa niesol v tichosti. Akurát čo Belákové kopytá narážali na štrkovitý chodník, alebo vzduch preťal Rifov zvučný komentár v havranom jazyku. Dvojica si už nemala čo povedať, alebo možno aj mala, ale vzhľadom na blížiacu sa rozlúčku, nechávali všemožné otázky vrtajúce do nových tém radšej spať. Všetko dôležité už vedeli, načo potom otvárať novú knihu, keď sa aj tak bude musieť odložiť.

Po necelej hodine sa dostali na vrch kopca, kde ich privítala drevená tabuľa s nápisom „Lior“ a šípkou z kopca. Nebolo síce vidno nič, okrem hmly plaziacej sa do údolia, Tar však pevne dúfal, že mesto, do ktorého mal namierené, nebude až tak ďaleko.

„Asi je na čase, aby sme sa rozlúčili,“ obrátil sa so slovami ku Rianne a podal jej dlaň, netrúfal si urobiť priateľskejší krok, „bolo mi potešením.“

Čiernovláska sa hrejivo usmiala a stisla mu dlaň. „Prajem ti šťastnú cestu i zdar v jej cieli.“ Nechcelo sa jej dva razy pustiť Tarovu ruku, cítila akúsi silu, ktorá ju nútila zotrvať v tom dotyku a v jeho blízkosti.

„Kiež ťa bdelé hviezdy chránia,“ popriala mu a prekonávajúc onú neznámu silu, pustila Takaičana, aby zas mohla chytiť Beláka. „Kedykoľvek tvoje kroky povedú okolo mojej dediny, pokojne sa zastav. Moje dvere ti budú vždy otvorené,“ žmurkla na neho a neodopierajúc si posledný dlhý a hlboký pohľad do havraních očí, nasmerovala Beláka do lesa.

Čo nevidieť ju namiesto hmly pohltila temnota lesa a ona sa dala na svoju cestu za hľadaním mocných minerálov, ktoré jej temní elfovia milostivo dovolili vo svojom lese zbierať.

Ani corvidským zmyslom neunikla prapodivná sila zväzujúca ich dlane a dokonca ju cítil aj dlho po tom, čo sa s Riannou oddelili. Párkrát sa aj obzrel, či náhodou nestojí na vrcholku kopčeka. Zmocňoval sa ho totiž pocit, aký mal pri počutí jej piesne, chcel ísť ku nej, chcel sa vrátiť. Vykašľať sa na draka a ísť späť. Ťažko sa hľadali dôvody jeho návratu, ale ak by veľmi, veľmi silno porozmýšľal, nejaký by sa určite našiel.

Rif z výšky pozoroval svojho bielovlasého priateľa, poznal ho už dosť dlho nato, aby vedel zistiť, kedy ho niečo trápi.

„Našiel si si zaujímavú kamarátku,“ zhodnotil ľudským hlasom a zladil s jeho krokom svoj let.

„To áno,“ pritakal mu Tar a neprítomne si upravoval meč.

„Nechcem ti do toho kecať,“ operenec si ho bedlivo premeriaval, „ale mal by si ju vyhnat' z hlavy, čoskoro sa postavíš pred draka a tam nemôžeš ísť so zastretou myslou.“

„Ja viem!“ Vyštekol corvid. „Daj mi chvíľu čas, predsa len som sa stretol s čarodejnicou prvý raz.“

Rif zakrákal, čo bol nechcený súhlas a znova vyletel do výšin.

Tar sa všemožne snažil vyhnat' Riannu z hlavy, skúšal pozornosť upriamiť hocíjakým smerom, lež bolo to zakaždým neúspešné. Rozptýlil sa, až keď vstúpil do dediny v údolí, tá už oficiálne patrila pod Lior.